

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6Csp/104/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820204788
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7820204788.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v spore žalobcu E. E. R., narodeného XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX W., právne zastúpeného JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, so sídlom Urbánkova 1562/6, 040 01 Košice, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

I. Súd **z a v ä z u j e** žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 800,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu **z a m i e t a** .

III. Súd **p r i z n á v a** žalobcovi náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 % .

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 4.000,- Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný a žalobca uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100030171 zo dňa 24.06.2010 a Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100033560 zo dňa 13.12.2010. V konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava, sp.zn. 6Csp/99/2017, o vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobca ako spotrebiteľ v postavení aj tam žalobcu, úspešný z dôvodu, že uzavreté zmluvy o úvere sú v rozpore s právnou úpravou, zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže neobsahovali náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia a nesúlad zmluvy so zákonom spôsobil jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Rozsudok Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017, nadobudol právoplatnosť dňa 31.7.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/70/2018 zo dňa 26.06.2018. Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5 577,91 EUR a k náhrade trov konania. Žalovaná istina bola rozdielom medzi výškou úveru, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol a tým čo mu žalobca vrátil s úrokmi a poplatkami, keďže úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v zmluvách o úvere porušil nasledujúce zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z.: Ročnú úrokovú sadzbu v oboch zmluvách vo výške 70 %, súd považoval za neprimeranú, keďže presahuje dvojnásobok priemerných úrokových mier úverov poskytovaných bankami a uverejnených NBS pri nových obchodoch v roku 2010, platných aj pre spotrebiteľské úvery. Súd vychádzal z uvedených priemerných úrokových mier a zistil, že v období poskytnutia úverov, v júni 2010 a decembri 2010, bola priemerná miera úrokov

pri nových obchodoch v spotrebiteľských úveroch, platná pre domácnosti pre obdobie od 1 roka do 5 rokov, vo výške

10,86 % a 11,10 %. Keďže najvyššia prípustná miera nesmie prekročiť dvojnásobok miery, tzn. v danom prípade 21,72 % a 22,20 %, je zrejme, že úroková sadzba uvedená v Zmluvách túto mieru značne prekročila. Navyiac poskytovateľ úveru si nesplnil ani svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) Zákona 129/2010 Z.z. a neoboznámil riadne spôsob výpočtu úrokovej sadzby. Neprimeraná vysoká úroková sadzba je sadzba, ktorá sa prieči dobrým mravom, a z týchto dôvodov je takýto právny úkon sankcionovaný neplatnosťou v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Úverové zmluvy sú v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahujú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluvách - oboch je totiž uvedená mesačná splátka 85,15 Eur, v počte 36 mesiacov, s termínom splátky 19. deň v mesiaci, avšak z uvedeného nevyplýva, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok iných poplatkov. Žalovaný totiž v oznámení o schválení úveru uviedol celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jednotlivé zložky. Žalovaný mal v súlade s ustanovením § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. i) a k), a § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nárok len na plnenie, ktoré poskytol žalobcovi, ktorého výška v danom prípade medzi stranami nebola ani sporná a predstavuje pri Zmluve o revolvingovom úvere č. 8100030171 zo dňa 24.06.2010 sumu 2.723,43 Eur (1.277,05 Eur - po odrátaní poplatku vo výške 225,95 Eur, 723,19 Eur a 723,19 Eur) a pri Zmluve o revolvingovom úvere č. 8100033560 zo dňa 13.12.2010 sumu 2.723,43 Eur (1.277,05 Eur - po odrátaní poplatku vo výške 225,95 Eur, 723,19 Eur a 723,19 Eur). Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keď pri úvere, poskytnutom mu v celkovej výške 5.446,86 Eur, od neho formou zrážok zo mzdy a prevodu na bankový účet prijal sumu spolu vo výške 12.818,66 Eur (zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 24.06.2010 sumu 6.426,41 Eur a zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 13.12.2010 sumu 6.386,25 Eur), a to v rozsahu sumy ktorú si uplatnil podanou žalobou vo výške 5.577,91 Eur (za Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 24.06.2010 - vydanie splátok uhradených od 09.05.2014 v celkovej výške 2.597,66 Eur (30x85,15 Eur + 43,16 Eur) do poslednej splátky úveru za mesiac september 2016- zrazené zo mzdy vo výplatnom termíne 10/2016, ktorý je dňom poslednej úhrady splátky na úver a za Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 13.12.2010 vydanie splátok uhradených od 09.05.2014 v celkovej výške 2.980,25 Eur (30x85,15 Eur) do poslednej splátky úveru za mesiac február 2017- zrazené zo mzdy vo výplatnom termíne 3/2016, ktorý je dňom poslednej úhrady splátky na úver), z titulu úrokov a poplatkov poskytnutých úverov, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný a žalobca uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500009560 zo dňa 26.01.2012 a Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100045874 zo dňa 26.7.2012. V konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava, sp.zn. 9Csp/99/2017, o vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobca ako spotrebiteľ v postavení aj tam žalobcu, úspešný z dôvodu, že uzavreté zmluvy o úvere sú v rozpore s právnou úpravou, zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže neobsahovali náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia a nesúlad zmluvy so zákonom spôsobil jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Rozsudok Okresného súdu Rožňava, sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018, nadobudol právoplatnosť dňa 18.7.2020 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 6Co/132/2019 zo dňa 16.06.2020. Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5 068,58 EUR s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5 068,58 EUR od 27.06.2017 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Žalovaná istina bola rozdielom medzi výškou úveru, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol a tým čo mu žalobca vrátil s úrokmi a poplatkami, keďže úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v zmluvách o úvere porušil nasledujúce zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z.: Pri uzatváraní zmlúv o revolvingovom úvere nebola dodržaná písomná forma zmluvy v zmysle ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvy obsahovali ročnú úrokovú sadzbu vo výške 70 %, ktoré súd považoval za neprimerané, keďže presahovali dvojnásobok priemerných úrokových mier úverov poskytovaných bankami a uverejnených NBS pri nových obchodoch v roku 2012, platných aj pre spotrebiteľské úvery. Súd vychádzal z uvedených priemerných úrokových mier zistil, že v období poskytnutia úverov, v januári 2012 a júli 2012, bola priemerná miera úrokov pri nových obchodoch v spotrebiteľských úveroch, platná pre domácnosti pre obdobie od 1 roka do 5 rokov, vo výške 12,11 % a 11,98 %. Keďže najvyššia prípustná miera nesmie prekročiť dvojnásobok miery, tzn. v danom prípade 24,22 % a 23,96 %, je zrejme, že úroková sadzba uvedená v Zmluvách túto mieru značne prekročila. Žalovaný si nesplnil ani svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) Zákona 129/2010 Z. z. a neoboznámil riadne spôsob výpočtu úrokovej sadzby. Neprimeraná vysoká úroková sadzba je sadzba, ktorá sa pri prieči dobrým mravom, preto zmluvné dojednanie o úrokovej sadzbe je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

V dôsledku toho zmluvy neobsahovali zákonom prepísanú náležitosť zmluvy, dojednanie o úrokovej sadzbe, v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluvách nebola uvedená ani konečná splatnosť úveru, pričom údaj o konečnej splatnosti úveru nie je možné stotožniť so stanovením počtu mesačných splátok, resp. dátumom poslednej splátky ale konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo. Súd poskytnuté úvery považoval za bezúročné a bez poplatkov, žalovaný mal nárok na plnenie, ktoré poskytol žalobcovi, ktorého výška predstavovala pri zmluve o revolvingovom úvere číslo 8500009560 zo dňa 26.01.2012 sumu 2.723,43 eur (1.277,05 eur - po odrátaní poplatku vo výške 222,95 eur + 723,19 eur + 723,19 eur) a pri Zmluve o revolvingovom úvere č. 810045874 zo dňa 26.07.2012 sumu 2.000,24 eur (1.277,05 eur - po odrátaní poplatku vo výške 222,95 eur + 723,19 eur). Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keď pri úvere, poskytnutom mu v celkovej výške 4.723,67 eur, od neho formou zrážok zo mzdy a prevodu na bankový účet žalovaný prijal sumu spolu vo výške 9.792,25 eur (zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.01.2012 sumu 5.109,- eur a zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.07.2012 sumu 4.683,25 eur), a to v rozsahu sumy, ktorú si uplatnil podanou žalobou vo výške 5.068,58 eur (za Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 26.01.2012 - vydanie splátok uhradených od 16.10.2014 v celkovej výške 2.385,57 eur do poslednej splátky úveru za mesiac február 2017 zrazenej zo mzdy vo výplatnom termíne 03/2017, ktorý je dňom poslednej úhrady splátky na úver a za Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 26.07.2012 vydanie splátok uhradených od 19.08.2014 v celkovej výške 2.683,01 Eur do poslednej splátky úveru za mesiac február 2017 - zrazenej zo mzdy žalobcu vo výplatnom termíne 03/2017, ktorý je dňom poslednej úhrady splátky na úver). Tieto splátky boli zrazené na úhradu úrokov a poplatkov úveru. Nakoľko súd obidva úvery považoval za bezúročné a bezpoplatkové, súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie splátok, ktorými bola uhradená istina jednotlivých úverov a následné, ďalšie zaplatené splátky zo strany žalobcu žalovanému predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobca si vo vyššie uvedených súdnych konaniach uplatnil nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v 3 ročnej premičacej lehote. V prílohe žalobca súdu predkladá prehľad úhrad na všetky 4 úvery, z ktorého vyplýva, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100030171 zo dňa 24.06.2010 preplatil o sumu 3 705,98 EUR, no vzhľadom k premičaniu splátok si v súdnom konaní uplatnil iba sumu 2 597,66 EUR. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o ďalšiu sumu 1 790,89 EUR. Ďalej z prehľadu úhrad vyplýva, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100033560 zo dňa 13.12.2010 žalobca preplatil o sumu 3 662,82 EUR, no vzhľadom k premičaniu splátok si v súdnom konaní uplatnil iba sumu 2 980,25 EUR. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o ďalšiu sumu 682,57 EUR. Spolu sa žalovaný obohatil o sumu 2 473,46 EUR, ktorú žalobca vzhľadom k premičaniu splátok už nemohol v súdnom konaní vymôcť. Celkovo sa žalovaný obohatil o sumu 13 119,95 EUR (10 646,49 € + 2 473,46 EUR). Žalobca sa zároveň v súdnych konaniach domáhal nariadení neodkladných opatrení a súčasne určenia neplatnosti Dohôd o zrážkach zo mzdy, ktoré zabezpečovali plnenie z úverov, a to: Rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn.: 9Csp/28/2017 zo dňa 17.4.2018 súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka č.: 8500009560 zo dňa 26.01.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn.: 8Csp/28/2017 zo dňa 7.11.2017 súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka č.: 8100033560 zo dňa 13.12.2010 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn.: 12Csp/28/2017 zo dňa 8.1.2018 súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka č.: 8100045874 zo dňa 26.7.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadost'učinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadost'učinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo priamu finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške celkovo 10 646,49 Eur (5 577,91 + 5 068,58). Na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať niekoľko súdnych konaní, v ktorých sa domohol úspešne práva na vrátenie týchto finančných prostriedkov ako aj na určenie neplatnosti Dohôd o zrážkach zo mzdy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinnosti ustanovenej zákonom č. 129/2010 Z.z., teda porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa, čím zasiahol do práv žalobcu. Žalovaný vykonával nezákonné zrážky zo mzdy zo 4 zmlúv. Tento počet zrážok nepriaznivo pôsobil na zamestnávateľa žalobcu,

ktorý je štátnym zamestnancom. Žalobca žil v neistote akú stále vyššiu a vyššiu sumu musí ešte žalovanému zaplatiť. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. Žalovaný, ako to vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí prijal od žalobcu plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol. Bezdôvodné obohatenie sa žalovaného nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Žalobca taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo vyššie uvedených súdnych konaniach, v ktorých spochybňoval dôvodnosť žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia, bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia súdnych konaní. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý sa snažil sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť o sumu 10 646,49 Eur (5 577,91 + 5 068,58). Aj bez zákonného stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako zadostučinenie za to, že sa spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany v konaní pred súdom, a to napriek ekonomicky a právne silnejšiemu dodávateľovi, a v konečnom dôsledku je rozhodnutie významné aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu už voči ďalším

spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Výška finančného zadostučinenia musí byť proporcionálna k zistenému porušeniu povinnosti dodávateľa, čo právna úprava vyjadrila slovami primerané finančné zadostučinenie. Vzhľadom na vyššie uvedené kritériá, množstvo súdnych konaní ako aj skutočnosť, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu premlčaných splátok úverov v sume 2 473,46 EUR máme zato, že suma vo výške 4 000 EUR, predstavujúca 37 % zo sumy súdom priznaného bezdôvodného obohatenia 10 646,49 EUR a 30 % zo sumy 13 119,95 EUR (10 646,49 EUR + 2 473,46 EUR) tvoriacej aj premlčané splátky úverov, plní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia (keďže morálnym zadostučinením boli aj rozsudky okresného súdu a odvolacieho súdu) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočne sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň bude zadostučinením - satisfakciou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale naopak nepochybné v svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii sa domáhal svojho nároku. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom, neustálymi výzvami na zaplatenie dlhu, nezákonnými zrážkami zo mzdy a to i v navýšenej sume, ktorá sa v konečnom dôsledku preukázala ako nedôvodná a neprimeraná, a v dôsledku čoho spotrebiteľovi neostávalo iné, ako obrátiť sa na súd, domáhať sa svojho práva. K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej. Právoplatným ukončením súdnych konaní vo veci pod sp. zn. 6Csp/99/2017 (31.7.2018) a sp. zn.: 9Csp/99/2017 (18.7.2020) Okresného súdu Rožňava bol naplnený predpoklad uplatnenia porušeniu práva alebo povinností umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie.

3. Žalovaný podaním zo dňa 24.01.2021 k žalobe uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva žalobca v podanej žalobe a na základe ktorých si uplatňuje žalovaný nárok. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušeniu, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušeniu prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušeniu práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušeniu práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi

zodpovedá.“ Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom hore označeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. (rozsudok KS Trenčín, č.k. 19Co/110/2019) „Samotná skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona, síce v širšom zmysle možno označiť ako porušenie povinnosti uviesť v zmluve náležitosti podľa zákona, nejde však o porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa (zákon o spotrebiteľských úveroch to uvádza ako náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie ako povinnosti dodávateľa - veriteľa) a čo je podstatné, tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.“ Žalobca na odôvodnenie uplatneného nároku neuvádza skutočnosti, ktoré by odôvodnili základ nároku uvádzaného v žalobe. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t.j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukazovaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná; inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod.; na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu. V opačnom prípade je zadosťučinenie podľa uvedeného zákonného ustanovenia jediným prípadom v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie je „satisfakciou.“ V iných prípadoch (napríklad zásah do osobnostných práv, zásahu do telesnej integrity, zásah do práva na súdnu ochranu neprimeranou dĺžkou konania a pod.) totiž právna úprava existenciu ujmy a istý spôsob jej preukázania vyžaduje. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nejaví byť žiadnou výnimkou v tom, aby priznával satisfakciu bez osvedčenia ujmy. Žalovaný označuje sumu požadovaného zadosťučinenia za excesívnu a zjavne neprimeranú aj s ohľadom na tvrdenia, ktoré sa uvádzajú v podanej žalobe. Zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu napr. v roku 2017 v sume 18,24 Eur, t.j. v dobe kedy došlo k podaniu viacerých žalôb spomenutých nižšie). Týmto prímerom poukazujeme na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Žalobca odôvodňuje spôsob určenia sumy, ktorú požaduje ako finančné zadosťučinenie poukazom na tvrdenie, že „žil v neistote akú stále vyššiu a vyššiu sumu musí ešte žalovanému zaplatiť“, „počet zrážok zo mzdy nepriaznivo pôsobil na zamestnávateľa žalobcu“ a že suma „4000,- EUR predstavujúca 37 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia 10.646,49 EUR a 30 % zo sumy 13.119,95 EUR (10646,49 EUR + 2473,46 EUR) tvoriacej aj premlčané splátky úverov, plní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia.“ V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalobcu je dôležité, že skutočnosť, kedy žalobca namiesto jedného konania inicioval viacero, nemá vplyv na sumu finančného zadosťučinenia. To, že žalobca namiesto jednej žaloby podal viacero (dokonca v rovnaký deň) vo vzťahu k výške zadosťučinenia vecne irelevantné. Žalobca podal v rovnaký čas tri žaloby (na miesto jednej) - konania o nich boli vedené pod 8Csp/28/2017, 9Csp/28/2017 a 12Csp/28/2017. Rovnako následne postupoval pri podaní dvoch žalôb (namiesto jednej alebo rozšírenia ktorejkoľvek zo skôr podaných) - konania o nich boli vedené pod 6Csp/99/2017 a 9Csp/99/2017. Množstvo súdnych konaní je výsledkom spôsobu výkonu žalobného práva zo strany žalobcu (ktorému nič nebránilo podať jednu žalobu namiesto troch, o ktorých boli vedené konania 8Csp/28/2017, 9Csp/28/2017 a 12Csp/28/2017 a rovnako tak postupovať aj následne). Pri zväžení toho, čo je účelom súdneho konania

je na mieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávania viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva. Odborná literatúra (napr. Čolák, J.: Zákaz zneužitia práva v súkromnom práve a v práve obchodných spoločností. C.H.BECK, 2018) za jeden z prípadov / skutkovú podstatu zneužitia práva považuje zbytočný výkon práva, a tiež nevčasný výkon práva spôsobujúci jeho zánik alebo oslabenie. Ak je účelom súdneho konania ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (viď § 131 CSP), a súčasne ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie troch žalôb v ten istý deň resp. dvoch v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam - účelovo multiplikovať súdne spory, - nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje taktiež pomerne jednoznačne práve to, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s tým, že spotrebiteľ podal žalobu (vzájomnú žalobu) a na jej základe „sa pustil do sporu.“ To ale neznamená, že výška zadosťučinenia je závislá od počtu iniciovaných sporov (namiesto jedného sa začne viac sporov). Tvrdenie, že „počet zrážok zo mzdy nepriaznivo pôsobil na zamestnávateľa žalobcu“ je nedôvodným tvrdením, ktoré nemá oporu v žiadnom zo súdnych spisov týkajúcich sa konaní, osobitne v žiadnom z tvrdení žalobcu v predošlých konaniach. Dodatočné produkovanie takéhoto tvrdenia je účelové a nedôvodné. Spôsob určenia zadosťučinenia ako 37 % zo sumy 10646,49 EUR a súčasne 30 % zo sumy 13119,95 EUR (ktorá zahŕňa aj čiastku 10646,49 EUR) je vnútorne rozporný, odporuje povahe uplatňovaného nároku a je vecne nelogický, keďže podľa tohto postupu si žalobca uplatňuje 67 % zo sumy 10 646,49 EUR (raz 37 % a raz 30 %). Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, čo má podstatný význam vo vzťahu k tvrdeniu, kedy žalobca odôvodňuje zadosťučinenie ako zlomok/ podiel z majetkového nároku. Neexistuje žiadna skutočnosť a žalobca ju ani netvrdí, aby sa zadosťučinenie ako forma náhrady nemajetkovej ujmy určovala ako zlomok z bezdôvodného obohatenia resp. z neuplatneného nároku. Akúkoľvek náhradu spojenú s vydaním bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu už uspokojil priznaný nárok na zaplatenie úroku z omeškania (v zmysle jednotlivých súdnych rozhodnutí). Okrem toho nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca uplatňuje ako zadosťučinenie sumu rovnajúcu sa 30 % z čiastky 2473,46 EUR (čo má byť premlčaná suma). Javí sa to tak, že ide o obchádzanie ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní resp. o akejsi náhrade za neuplatnený nárok alebo aj uplatnený, ktorý nie je vymáhateľný. Žalovaný popiera tvrdenie, že finančné zadosťučinenie má sankčnú a odradzujúcu povahu. Nemá ani jednu z nich. Navyše, žalovaný nie je so žalobcom v žiadnom zmluvnom vzťahu. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť aj bez toho, aby mu muselo predchádzať iné rozhodnutie. Pod „úspešným uplatnením porušenia práva spotrebiteľa“ sa rozumie aj jeho uplatnenie uvedeného predpokladu ako prejudiciálnej otázky v samotnom konaní o zaplatenie finančného zadosťučinenia. Podľa žaloby, žalobca tvrdí, že „žil v neistote akú stále vyššiu a vyššiu sumu musí ešte žalovanému zaplatiť“, „počet zrážok zo mzdy nepriaznivo pôsobil na zamestnávateľa žalobcu“, čiže uvádza skutočnosti, ktoré existovali a skončili skôr, ako boli ukončené konania pod sp. zn. 9Csp/99/2017, 6Csp/99/2017, 8Csp/28/2017, 9Csp/28/2017 a 12Csp/28/2017. Tieto skutočnosti nevznikli následne. Potom podľa žalovaného je uplatňovanie práva na zaplatenie finančného zadosťučinenia odvolávajúceho sa aj na takéto skutočnosti postupom uplatňovania premlčaného práva a žalovaný toto premlčanie namieta. Ak tvrdená existencia uvedeného (v konaní ničím nepreukázaná) je súčasne aj tým, čím žalobca odôvodňuje uplatňovaný nárok a jeho výšku, potom na základe takýchto tvrdení žalobca mohol podať žalobu skôr. Žalobca uvedené skutočnosti ani nikdy netvrdil. Premlčacia doba prestane plynúť dňom uplatnenia nároku na základe konkrétnych skutkových tvrdení. To znamená, že ak žalobca odôvodňuje svoj nárok že „žil v neistote akú stále vyššiu a vyššiu sumu musí ešte žalovanému zaplatiť“, „počet zrážok zo mzdy nepriaznivo pôsobil na zamestnávateľa“, potom nárok na finančné zadosťučinenie na základe takýchto tvrdení sa premlčal najneskôr uplynutím troch rokov od podania žalôb, o ktorých bolo konanie vedené pod sp. zn. 9Csp/99/2017, 6Csp/99/2017, 8Csp/28/2017, 9Csp/28/2017 a 12Csp/28/2017. Žalovaný namieta podanie žaloby neoprávnenou osobou. Podľa splnomocnenia zo dňa 21.12. 2020 žalobca nesplnomocnil advokáta na žiadne podanie žaloby, a na žiadne zastupovanie v konaní o uplatňovaní požiadavky na finančné zadosťučinenie. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný navrhuje, aby súd po prejednaní veci podanú žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne priznal žalovanému nárok náhradu trov právneho zastúpenia,

4. Žalobca podaním zo dňa 26.01.2021 uviedol, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Inštitút

relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že zrušením rozhodcovského rozsudku možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úverov, a teda k strate finančných prostriedkov. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú, možnú v budúcnosti, ale išlo už o priame naplnenie hrozby. Finančné prostriedky vo výške 13 119,95 EUR boli totiž žalobcom platené a žalovaným prijímané nad rámec toho, na čo mal žalovaný nárok s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 a rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v zmluvách o úvere porušil zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z.. V dôsledku porušenia príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) sa poskytnuté spotrebiteľské úvery stali bezúročné a bez poplatkov. Žalobca nesporne na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva, v dôsledku čoho mu bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 10 646,49 Eur (5 577,91 +5 068,58). Ujma, ktorá nielen objektívne hrozila, ale v konkrétnom prípade aj vznikla, bola vo výške, ktorá predstavovala sumu 10 646,49 EUR. Bolo preukázané, že žalovaný v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí v zmluvách, čo malo za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť úverov, zinkasoval od žalobcu nad rámec pohľadávok vyplývajúcich zo zmlúv o úvere predmetnú pomerne vysokú sumu, hoci na ňu zákonný nárok nemal. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného života. Finančné prostriedky vo výške 4 zrážok zo mzdy celkovo 340,60 EUR mesačne (85,15 x 4), ktoré dlhodobo uhrádzal žalovanému predstavujú dosť vysokú čiastku, ktorú žalobca mohol využiť na osobnú potrebu. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti poukazujeme na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 a rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018. Týmito rozsudkami uložil súd žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Súd v predmetných rozhodnutiach prijal záver, že úverové zmluvy uzatvorené medzi stranami sporu nemajú náležitosti vyžadované zákonom v § 10 ods. 1, 2 a § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z.. Porušenie týchto náležitostí má za následok, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. Zároveň súd skonštatoval, že úrokové sadzby žalovaného vo výške 70% p.a. sa priečia dobrým mravom a sú neplatné (§ 39 OZ). Porušením práva a povinnosti je aj to, že žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy tak ako to je uvedené v rozsudku a tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane na úkor žalobcu. Námietka žalovaného, že si žalobca úspešne neuplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom preto nie je dôvodná. Zároveň nesúhlasil s názorom žalovaného, že žalobca zneužíva právo podávaním viacerých žalôb. Práve naopak žalobca podal 2 žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia namiesto 4 žalôb. Predmetom konania sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 bol uplatnený nárok zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030171 zo dňa 24.06.2010 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100033560 zo dňa 13.12.2010. Predmetom konania sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018 bol uplatnený nárok zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500009560 zo dňa 26.01.2012 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100045874 zo dňa 26.7.2012 V konaniach o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy sp.

zn.: 9Csp/28/2017, sp. zn.: 8Csp/28/2017 a sp. zn.: 12Csp/28/2017 si dokonca žalobca podával žaloby sám. Ako priemerný spotrebiteľ a právny laik nemal vedomosť o podaní jednej žaloby predmetom ktorej by bolo viac nárokov z viacerých zmlúv. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na to že suma primeraného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú aj dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a je toto spôsobilé ujmu privodiť. Poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej. Vo veci Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal žalobca v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 nadobudol právoplatnosť dňa 31.07.2018.

Vo veci Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018 sa žalobca domáhal

vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal žalobca v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2020. Právoplatným ukončením súdnych konaní vo veci pod sp. zn. 6Csp/99/2017 (31.7.2018) a sp. zn.: 9Csp/99/2017 (18.7.2020) Okresného súdu Rožňava bol naplnený predpoklad uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 22.12.2020, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Právny zástupca žalovaného podaním zo dňa 29.09.2021 ospravedlnil svoju, ako aj žalovaného neúčasť na nariadenom pojednávaní s tým, že súhlasí, aby súd vec prejednal, prípadne aj rozhodol v ich neprítomnosti. Zároveň uviedol, že navrhuje, aby súd podanú žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu podľa § 180 Civilného sporového poriadku.

7. Na pojednávaní žalobca uviedol, že trvá na podanej žalobe tak ako bola súdu doručená. Žalobca sa v konaní domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 4.000,- Eur a to s poukazom na dve súdne konania, v ktorých sa úspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, pričom sa jedná o štyri úverové zmluvy. Na predmetné úvery žalobca celkovo uhradil sumu 10.646,49 Eur plus 2.473,46 Eur, ktorú časť tvoria premlčané splátky, ktoré si žalobca v konaní neuplatnil. Žalobca bol z tohto dôvodu nútený žiť v právnej neistote, vykonávali sa dohody o zrážkach zo mzdy, kedy mu zamestnávateľ strhával cca 343,- Eur mesačne zo mzdy, čo bolo pre neho veľmi nepríjemné, prechádzalo to riaditeľmi, ktorí sa k tomu vyjadrovali, musel si opakovane vyžiadať od účtovníčky rôzne výpočty ohľadom zrážok, čo bolo pre neho veľmi nepríjemné a následne žalovaná spoločnosť mu aj po ukončení niektorých súdnych sporov neustále vyvolávala prečo neplatí, preto ich odkazoval na súdne spory, resp. nech sa obrátia na právnu zástupkyňu. Na súde sa viedli ďalšie konania o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, preto bol žaloba nútený vyhľadať pomoc právneho zástupcu, cestovať z Bratislavy na súdne pojednávania a žiť v právnej neistote. Mal za to, že vzhľadom k tak vysokej preplatenej sume je primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.000,- Eur primerané. Navrhol, aby súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov tohto konania

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 6Csp/99/2017 - 107 zo dňa 17. 10. 2017 v spojení s rozsudkom KS Košice sp. zn. 5Co/70/2018 zo dňa 26.06.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.07.2018 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.577,91 Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Priznaná istina bola rozdielom medzi výškou úveru, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol a tým čo mu žalobca vrátil s úrokmi a poplatkami, keďže úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov a žalobca mal na ňu nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030171 zo dňa 24.06.2010 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100033560 zo dňa 13.12.2010. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v zmluvách o úvere porušil zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z.

10. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 9Csp/99/2017 - 147 zo dňa 07. 12. 2018 v spojení s rozsudkom KS Košice sp. zn. 6Co/70/2018 zo dňa 16.06.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.07.2020 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.068,58 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.068,58 Eur od 27. 06. 2017 do zaplataenia a konanie ohľadom zaplataenia úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.068,58 eur od 10. 05. 2017 do 26. 06. 2017 zastavil a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Priznaná istina bola rozdielom medzi výškou úveru, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol a tým čo mu žalobca vrátil s úrokmi a poplatkami, keďže úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov a žalobca mal na ňu nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500009560 zo dňa 26.01.2012 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100045874 zo dňa 26.7.2012.. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v zmluvách o úvere porušil zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z.

11. Súd sa oboznámil aj s rozsudkom Okresného súdu Rožňava č.k. 9 Csp/28/2017-71 zo dňa 17.04.2018, rozsudkom Okresného Rožňava č.k. 8Csp/28/2017-78 zo dňa 07.11.2017, s príslušnými úverovými zmluvami a s rozsudkom Okresného súdu Rožňava 12Csp/28/ 2017-60 zo dňa 08.01.2018.

12. Podľa § 100 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, (ďalej len "Občiansky zákonník"):

(1) Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

(2) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

(3) Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

13. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka: pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

14. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Súd sa vysporiadal s námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Právo na uplatnenie primeraného finančného vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov vzniká po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej. Žalobca preukázal, že vo veci Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal žalobca v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Csp/99/2017 zo dňa 17.10.2017 v spojení s rozsudkom KS Košice sp. zn. 5Co/70/2018 zo dňa 26.06.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 31.07.2018. Vo veci Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal žalobca v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Rožňava sp.zn. 9Csp/99/2017 zo dňa 7.12.2018 v spojení s rozsudkom KS Košice sp. zn. 6Co/70/2018 zo dňa 16.06.2020 nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2020. Právoplatným ukončením súdnych konaní vo veci pod sp. zn. 6Csp/99/2017 (31.7.2018) a sp. zn.: 9Csp/99/2017 (18.7.2020) Okresného súdu Rožňava bol naplnený predpoklad uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie. Žaloba o primerané finančné zadostučinenie bola podaná dňa 23.12.2020, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 101

Občianskeho zákonníka ani u jedného zo spomínaných rozhodnutí. Žalovaný tak vzniesol námietku premlčania nedôvodne, súd nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný.

18. Čo sa týka námietky žalovaného, že podanie žaloby bolo realizované neoprávnenou osobou, nakoľko žalobca nespĺnomocnil advokáta na žiadne podanie žaloby, ani na žiadne zastupovanie v konaní o uplatňovaní požiadavky na finančné zastupovanie, túto námietku považuje súd za nedôvodnú. Účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocnenstvo udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana. Advokát je povinný účelne využívať všetky zákonom pripustené prostriedky a spôsoby poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje. Predmetné splnomocnenie právneho zástupcu žalobcu výslovne uvádza, že žalobca advokátku splnomocňuje, aby ho táto obhajovala, resp. vo všetkých veciach zastupovala, aby vykonávala všetky úkony a to najmä prijímala doručované písomnosti, podávala návrhy a žiadosti, uzatvárala zmier a narovnania, uznávala uplatnené nároky, vzdávala sa ich, vymáhala nároky, plnenie nárokov prijímala, ich plnenie potvrdzovala, dedičstvo odmietla alebo neodmietla, a to všetko aj vtedy, keď je podľa platných predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. Súd konštatuje, že udelené splnomocnenie je v súlade s ustanoveniami § 89 a nasl. Civilného sporového poriadku, vrátane s ustanovením § 92, preto nie je možné uzavrieť, že by bola žaloba podaná neoprávnenou osobou.

19. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie je dôvodná, čo sa týka právneho základu uplatneného nároku.

20. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). Žalobca v konaní uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý nárok súd uznal za dôvodný. Z Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016, sp. zn. 6 Cdo 389/2015: „V súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 ods. 4 O. s. p.). Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil nárok vyplývajúci z porušenia svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadostučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privediť mu ujmu ako spotrebiteľovi a túto ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi aj privedilo. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Na základe právoplatných rozhodnutí súdu o bezúročnosti bezpoplatkovosti predmetných úverov (rozsudky sp. zn. 6Csp/99/2017 (31.7.2018) a sp. zn.: 9Csp/99/2017 (18.7.2020) Okresného súdu Rožňava) je nutné konštatovať, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a to pri 4 úveroch v celkovej výške 10.646,49 Eur a navyše pri

uplatňovaní svojho neoprávneného nároku prikrročil k vykonávaniu zrážok zo mzdy, čo malo bezpochyby negatívny dopad v oblasti finančného obmedzenia žalobcu ako aj na jeho pracovný život, nakoľko stratil postavenie finančne zodpovednej osoby v očiach zamestnávateľa. Žalovaný napriek uvedenému v priebehu celého konania, ako aj konaní ktoré tomuto konaniu predchádzali, naďalej trval na dôvodnosti svojich tvrdení a vystavoval tak žalobcu ďalšiemu tlaku a nadmernému stresu. Uvedené skutočnosti súd vyhodnotil ako nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa.

21. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákonná úprava neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, za primerané okolnostiam v danom prípade súd považuje finančné zadosťučinenie vo výške maximálne 800,00 Eur a to s poukazom aj na výšku poskytnutých úverov (3x po 2.723,43 Eur a 1 x 2.000,24 Eur) a ďalšie uvedené skutočnosti v predmetnom konaní, hlavne na následnú bezpoplatkovosť a bezúročnosť úverov. Táto suma zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobcovi poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu, ktorý inicioval konanie voči dodávateľovi, ktorý sa dopustil porušenia jeho spotrebiteľských práv. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Určenú výšku peňažného zadosťučinenia súd považoval za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel, stanovených právnymi predpismi SR. Pokiaľ o výšku finančného zadosťučinenia, tak tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok, vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel riešiť podanou žalobou. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 800,00 Eur a to aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu, ako spotrebiteľa. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať jednak ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Súd preto považoval, ako je uvedené vyššie, za primeranú výšku finančného zadosťučinenia výšku 800,00 Eur a to s ohľadom intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu - ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej - numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila. Súd poukazuje aj na fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Súd sa vzhľadom na uvedené nestotožnil s percentuálnym vyčíslením zo sumy súdom priznaného bezdôvodného obohatenia pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobcom.

23. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe v časti vyhovel, čo do výšky 800,00 Eur, kým v prevyšujúcej časti nad 800,00 Eur žalobu zamietol ako nedôvodnú a neopodstatnenú a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

24. Podľa čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku: ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

25. Výrok o náhrade trov konania sa s poukazom na čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. V prejednávanej veci súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pretože súd žalobe žalobcu čo do právneho základu vyhovel a konštatoval, že mu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška vždy závisí od voľnej úvahy súdu. Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia požadovať od žalobcu v danej veci náhradu trov konania, respektíve nepriznať mu právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).